

Tùy bút
Chủ đề: Mùa lễ Tạ ơn
Tác giả: Huỳnh Văn Cù

LỜI CẢM ƠN NHƯ TIẾNG LÒNG BẤT TẬN

(Gởi: Lê Văn Trữ, Cao Văn Tuấn, Trần Ty, Trần Thanh Xuân, Lê Diệp, Nguyễn Phong, Nguyễn Văn Hành, Trần Văn Phùng, Nguyễn Văn Phước, Hồ Viết Sành, Nguyễn Ngọc Thanh, Nguyễn Hoàng Minh, Lê Văn Chánh, Quý “mát”, Nguyễn Văn Thu... 1/3/37 ĐĐQ dù đang ở bất cứ phương trời nào.)

Năm 2021 đang đi vào những ngày tháng cuối cùng của niên lịch. Trên toàn quốc Hoa Kỳ, mọi người cũng hăm hở thấp ngọn nến lòng để mừng Lễ Tạ Ơn. Đất nước này, từ lâu không còn mang ý nghĩa “tạm dung”, mà ngược lại đã trở thành “vườn hoa” của người lính già trên đường về nguồn, chờ ngày thành bụi tro để nương mây, theo gió.

Bước chân đang hướng dần về sương khói trăm năm mà lòng vẫn nặng mang những uẩn tình chưa kịp ngỏ. Không thể nào quên những tháng ngày thăm Tình Huỳnh Đệ, nặng Nghĩa Chi Bình! Vạn dặm xa quê mà lòng mãi hoài vọng hương đăng trình. Nửa thế kỷ đã qua mà vẫn nhớ hoài dấu giày saut đây, đó!

Di sản cho đời, cho người, chẳng có gì ngoài nhọc nhằn, gian khó. Trái tim dầu chưa khô cạn nhưng cũng sắp cạn dần những ký ức thuở phong sương. Đáng buồn thay! Hơn nửa đời người và sau một kiếp ly hương, mà hồn vẫn cuồn quay và chân còn rị mọ trong vũng lầy phiêu bạt.

Nhớ xưa nhịp giày Saut kiêu hùng khua vang như tiếng nhạc. Đi giữa lằn tên, mũi đạn, lứt chông gai mà chẳng chút ngại ngần. Thường xuyên đối diện với Tử Thần cũng không thoáng phân vân. Nay nhìn lại thấy mỗi mòn trong từng ngày sinh hoạt. Mới hôm nào trên bước đường phiêu bạt, tiếng “Xung Phong!” hòa đạn nổ rân trời. Đồng đội xưa giờ tan tác khắp nơi. Chiến Hữu cũng lạc loài ngay trong tầm tối của quê hương nghiệt ngã!

Tôi tuy lưu vong, nhưng dầu sao cũng an nhàn trên đất người, xứ lạ. Bạn, đáng buồn thay, phải chịu sống lắt lây giữa chôn quê nhà! Thảm trạng bây giờ có khác gì trong tù ngục bao la; khi từng ngày, từng phút, từng giây, bạn phải chịu đựng cảnh tình của một khúc phim nghệt thờ! Cứ như bạn đang oằn mình để thay chúng tôi trả từng món nợ. Nợ trần ai đã làm bạn còng lưng, ná thờ giữa đời thường. Đáng buồn thay! Mà cũng bất công

thay cho những người đã từng giữ biên cương, ngăn cuồng lũ, chống giặc thù xâm lấn!

Đã hơn nửa đời người, tôi an nhàn, yên phận, nhưng không một ngày nào quên gian khó thuở chi binh. Không thể quên những ngày xưa thân ái rất chí tình của lính chiến chung lưng ngoài trận tuyến. Vì kiếp nạn trên quê nhà, bạn và tôi phải cúi mặt, bó tay, rồi rung rúc chia hai nơi trời, biển. Nhìn về quê hương, tôi chỉ biết dâng lời thắm nguyện. Cầu mong mọi người – trong đó có bạn – ráng “nín thở để qua sông”. Lời thành tâm tôi nói từ tận đáy lòng; lúc suy tưởng, hay trầm ngâm trong niềm thương, nỗi nhớ.

Đồng Đội ơi! Tôi tự nhủ là mình còn đang nặng nợ. Món nợ thiêng liêng, đong bằng xương máu thuở chi binh. Tiếng cảm ơn có thể không diễn đạt hết nghĩa tình, bởi chính bạn là người đã chấp nhận hy sinh để cho tôi được sống. Hỡi Tử Sĩ của thanh xuân đầy biến động! Bạn thiên thu là ngọn nến soi đường, là đuốc thiêng thấp nẻo quê hương. Bạn luôn hiện hữu trong lòng tôi nơi lưu xứ hà phương, để giúp nhớ mãi về những ngày cùng dấn thân trong nghiệt oan định phận.

Chính vì vậy, lời cảm ơn như tiếng lòng bất tận. Bởi khi xưa tôi đã “hà tiện” ngôn từ và quên cả tiếng tri ân, nên ngày nay dù có nói đến vạn lần, cũng không đủ ý nghĩa như lúc còn trong cuộc chiến. Khi tiễn bạn lúc tải thương, hay ngâm ngùi nhìn poncho còn thắm rỉ máu hồng, tôi không kịp nói tiếng cảm ơn, mà chỉ đọc thắm một vài câu kinh nguyện, hoặc nói nhanh một lời chúc bình an là vội vã trở về với phận sự và trách nhiệm đã mang nơi chiến tuyến.

Thời gian trôi trên lũ thứ dậm trường qua dòng đời đầy biến, hiện, đã không làm nhạt phai ký ức thuở đao binh. Mà ngược lại, tuy ký ức sắp cùn mòn, nhưng quá khứ vẫn lưu trữ thời khắc đậm như in, của những chuỗi ngày sống trong cảnh bom rơi, đạn nổ. Hình ảnh cũ còn đong đầy trong não bộ, nên kỷ niệm như khúc phim tiếp diễn mãi không ngừng. Mới ngày nào hăm hở lứa thanh xuân, mà nay đã hơn nửa đời hun hút vòng quay chia bờ bến.

Nén hương lòng thấp từ nơi biệt xứ, dâng anh linh tử sĩ chốn quê nhà. Đây thân tình thay cho tiếng quân ca, gọi Đồng Đội còn trần thân nơi cố quận. Món nợ nghĩa tình chất chồng từ thuở còn bạc màu áo trận. Trả suốt đời vẫn vô tận, vô cùng. Tiếng Cảm Ơn không chỉ là dấu ấn của thủy chung, mà còn – hơn bao giờ hết – nói lên lòng tri ân và niềm tin vào hồn thiêng Lạc Việt.

Tin sông núi trường tồn. Tin sử hùng lắm liệt. Món Nợ nghĩa tình trọn kiếp chẳng hề voi. Tiếng Cảm Ơn là điệp khúc muôn đời. Nợ chồng nợ! Bạn ơi! Hãy về đây... Thượng Hưởng!

HUỲNH VĂN CỬA

<https://www.youtube.com/watch?v=rrlZxRi1b14>

(Để cùng nhớ: Cao Kim Rắc, Đặng Tri, Tâm, Bình, Thanh, Tùng, Cẩm, Minh, Trần Văn Thái, Lê Văn An, Hoàng Thanh Tú... R.I.P...)

Nguồn: Internet eMail by **Huy Văn** chuyển

Đăng ngày Thứ Năm, November 25, 2021
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH